

FACÈCIES

L'AMOR D'ELLES

En l'ambient de silenci i de misteri, la cambra d'Eulàlia tenia una claror somorta de tarda estival, que's filtrava per les persianes ondulant de marinada.

Ella entrà pausadament, tancant la porta amb un gest de lassitud infinita, i deixant-se caure sobre el seu llit de noia, que es destacava de blanc dins la penombra.

I pensà vagament, i recordà baix el pés del dolor...

Del defora en venia un murmur de vida, com el zumzeig del món que s'agita, i preté lluitar cada dia contra la fatalitat implacable.

Les acícies del carrer amb les seves fulles a frec de balcó, deien la cançó imperceptible i l'aire que les feia estremir es semblava plànyer dolçament.

...En caure la tarda, Eulàlia es deixondí, poc a poc, com si tornés en somni de molt lluny, d'allà lluny, del buid mateix de la mort... I llevant-se com una ombra es dirigí cap a la taula on de costum cosia en les hores seves. Del seu pit en va treure la cadeneteta d'argent que portava la clau del calaix clandestí i en el qual hi guardava el seu secret de l'ànima i de felicitat...

Al obrir-lo, les seves mans tremoloses s'hi enfonsaren neguitosament.

Primer en prengué el paquet de les cartes, que ella tant bé havia lligat amb aquell llaç blau en els dies de joia que no tornarien. Volgué rellegir-ne una, mes resistí a la temptació per temença al sofriment major. Les recontà de nou i contemplant-les, una llàgrima li relliscà cara avall, per la galta suau fins als llavis que en sentiren tota l'amargor...

Després hi trobà el clavell sec que per Santa-Creu li havia prés de la solapa tot festejant passeig avall;... i el mocador de seda amb les seves inicials... i els altres petits records que ella guardava furtivament i adorava cada dia.

I are ell, l'ingrat i el fals, que havia fingit un amor hipòcrit li demanava tot aixó i l'abandonava a l'oblit. Fins li havien dit qu'entre els companys s'en reia....

Recordà de nou el primer esguard. la primera paraula d'amor, la primera sensació del seu cor jove, les passejades de set a vuit, els juraments, les promeses, el petó furtiu de l'escaleta en el vespre emplugit... I are rès; totes les il·lusions qu'ella s'havia forjat, tots els anhels de felicitat i d'amor qu'ell li deia sentir, havien caigut com un castell de cartes, com una fulla morta, perquè a n'ell li havia passat la fantasia.

Li deia desenganyant-la en la carta cruel: «...No serfem feliços, val millor que cadascú faci la seva ruta...» ;Que poc li costava dir aixó si no l'havia estimada mai!

Eulàlia tancà el calaix, i com una autómata, com hipoptitzada pel sofriment, feu el paquet de tot lo que calia retornar-li i en haguen-lo clos hi escrigué l'adreça: Senyor N. N. Ciutat.

L'amiga li portaria.

Aleshores s'agenollà, davant la Verge que en el capçal del llit semblava compadir-la, amb els seus ulls serens de blau firmament, i en el plor sobtat, al comprendre tota la força de la realitat desesperant, li resà com una martre perquè sentia que el seu cor finia en el desengany, i no viuria mai per estimar ningú mes, sinó per a sofrir visquent fins al dia de la seva desaparició sota els ciprés de punxes oscil·lants, grogues de sol...

JORDI BEL.

N, de la R.—Els llegidors que son vius ja deuen haver notat que Jordi Bel es el seny de la casa. Als que no ho son tant, els hi direm que si avui l'autor de les Facècies està tan tètric, es perquè te un ull de poll que li fa veurer la padrina. a més de que de tant en tant la xicota li fuig d'estudi.

¡Pobre BEL! perdonint-li la tragèdia.

Agraim de debó la salutació de corresposta que ens ha fet tota la premsa figuerenca amb una excepció.

Naturalment, als que no ens han saludat, no els hi hem d'agrair res.